

[äänite alkaa]

Haastattelija 1 [00:00:00]: On itsestään selvää, että haluamme tarjota nuorillemme hyvän elämän eväät. Miksi se on sitten niin vaikeaa? Millä tavalla nuorisolain ohjaus- ja palveluverkostot voivat osaltaan olla tukemassa yhteistyötä nuorten hyvän elämän saavuttamiseksi? Tässä podcastissa keskustellaan aiheesta nuorten ohjaus- ja palveluverkoston ympärillä. Tavoitteenamme on, että jokaisen podcast-jakson jälkeen kuulija olisi saanut selkeitä ja toteutettavissa olevia ideoita omaan verkostotyöhönsä. Otamme mielellämme vastaan myös palautetta ja podcastiin sisältöideoita. Niitä voi antaa ysipykälän nettisivulla www.kuntaliitto.fi/ysipykala.

Haastattelija 1 [00:00:38]: Tervehdys kaikille kuulijoille. Tässä käynnistyy Ysipykälä Tosielämän testissä -podcastin viidennen jakson toinen osa. Hyppäämme suoraan asiaan edellisen osion jatkoksi. Kiitos, että halusit kuulla loputkin keskustelustamme.

Puhuja 2 [00:00:51]: Mietin vielä tuota palvelua... Marja kysyi aikaisemmin sitä, mitä se tuottaa tai mitä varten se on olemassa. Kyllähän tässä on varmaan ajassa eletty, missä ne palvelut ovat kantaneet tosi pitkään.

Haastattelija 2 [00:01:07]: Niinpä.

Puhuja 2 [00:01:08]: Me olemme niittäneet mainetta Suomena, että kaikki... Nyt mennään niin korkealle tasolle, että minun palkkaluokkani ei siihen riitä, mutta puhunpa silti.

Haastattelija 2 [00:01:15]: Anna mennä, Antti.

Puhuja 2 [00:01:17]: Ajattelen, että meillä on myöskin jäänyt siitä... Minä koen sen saman aina, viittaa tuonne kv-työhön, siinä osallisuudessa, ja äänestysaktiivisuudesta puhutaan usein ja muuta. Mutta sehän passivoi myöskin, kun palvelut ratkaisevat. Se johtaa siihen, että esimerkiksi mietitään, osoitetaan sormella, että minkä palvelun pitäisi ratkaista tämä ongelma ja minkä palvelun pitäisi ratkaista tämä ongelma. Minä olen tässä hymähdellyt, tai siis ajatellut, että tässä konkurssissa, mikä tällä hetkellä resurssien puolesta ja muuten on valloillaan, niin minä toivon sitä, että jonkunlainen kansalaisyhteiskunnan tai vapaaehtoistyön ja muun tämmöisen nousu tapahtuisi siinä mielessä, että ratkottaisiin niitä. Niitähän on kunnissa, meillä esimerkiksi Pirkanmaalla on tullut nuorisotyön rinnalle

vapaaehtoistyötä, vanhempia taas, tämmöistä mikä on hetken aikaa ollut ehkä pois aika monesta paikasta. Pienillä paikkakunnalla varsinkin.

Puhuja 1 [00:02:17]: Niin ja on monessa muussakin.

Puhuja 2 [00:02:19]: Sitten vielä siitä kv-työstä. Tämä liittyy myöskin siihen, mitä minä ajattelen, että minkä takia suomalaiset nuoret ovat passiivisempia äänestämään vaikkapa, kuin muualla Euroopassa saattaa olla, niin kyllähän se... Sama juttu siinä, että tämä järjestelmä jossain määrin passivoi, kun ei ole tarvetta.

Haastattelija 2 [00:02:45]: Minä vähän mietin samalla tavalla.

Puhuja 2 [00:02:46]: Sehän on hyvä asia sillä tavalla. Mutta minä tuon kaksi juttua: minä olen päässyt viimeisen vuoden aikana käymään Irlannissa ja sitten olen käynyt Luxemburgissa myös. Irlannissa yksi semmoinen kolahtanut asia oli, että kun siellä tapahtuu mitä tahansa missä - ei edes nuoret, vaan lähiöissä, Dublinin tai muuallakin, niin niillä on tämmöinen käsite... Kysytään sitä, että "what is the community response", eli mikä on yhteisön vastaus tähän asiaan. Nuorisotyö johtaa silloin, lähettää kutsut, oli se kirkko, oli se vanhemmat, oli se koulut, oli se kuka tahansa, että meillä on tapahtuma, jossa mietitään mikä meidän community response on vaikkapa tähän tihutyöhön tai tuohon noin, ja mitä me rupeamme tekemään yhdessä ja muuta. Se ei katso sitä, mitkä ammattilaiset siellä ovat paikalla, vaan kaikki, jotka haluavat.

Haastattelija 2 [00:03:35]: Ihan loistava.

Puhuja 2 [00:03:35]: Se on pitkä perinnekin varmasti siellä. Sitten Luxemburgista tulee vielä, minä puhun hirveästi tästä, mutta tulee semmoinen... Jäi semmoinen yksi visuaali mieleen sieltä, missä he olivat kuvanneet koko palvelukaarensa, palveluprosessin. Minä voin kaivaa sen myöhemmin ja laittaa tulemaan, koska ajattelin silloin, että vitsi kun ministerejäkin olisi tällä reissulla mukana. Järvenpää tietenkin oli myös mielessä.

Puhuja 1 [00:04:04]: Totta kai, miksipä Virroilla ei Järvenpäättä mietittäisi?

Haastattelija 2 [00:04:07]: Miksei kuntaliittokin?

Puhuja 2 [00:04:08]: Hetasta ei niin väliä, mutta... [nauravat 00:04:11] Eli yksi visuaali, missä kuvattiin heidän palvelupolkunsa, mistä meilläkin on puhuttu paljon, mutta niitä ei kuvattu palveluina, vaan niitä kuvattiin siten, että mikä se kokemus on nuorelle. Eli siellä kuvattiin, mitä nuori kokee tässä elämänvaiheessa. Se oli semmoinen tiekartta ikään kuin, mutta siinä oli nuorten kokemuksia sen sijaan kuin tavallaan, että mitkä palvelut kuuluvat sinulle.

Puhuja 1 [00:04:40]: Olivatko ne nuorten tekemiä?

Puhuja 2 [00:04:43]: Ne olivat siis nuorten kanssa yhdessä tehtyjä.

Puhuja 1 [00:04:45]: Niin just, no se on se pointti ehkä.

Puhuja 2 [00:04:45]: Se Luxemburg oli muutenkin ärsyttävä maa, kun niillä on jotenkin asiat niin hyvällä tolalla.

Haastattelija 2 [00:04:53]: Parempi kuin Ruotsi kerrankin. Suomi-keskustelussa aina Ruotsi on parempi, mutta nyt onkin Luxemburg mennyt ohi.

Puhuja 1 [00:04:58]: Mutta tuo, mitä sanoit tuosta Dublinin asiasta, niin se on ehkä vähän sama, mitä tuo Heta sanoi. Minä nyt otan Hetan tähän kuitenkin, vaikka sinä Antti vähän yritit...

Puhuja 2 [00:05:08]: Joo, otahan.

Haastattelija 2 [00:05:08]: Niin, Antti, otetaan Heta mukaan.

Puhuja 1 [00:05:10]: Heta sanoi minusta hyvin joskus aikaisemmassa keskustelussa, että eikö nuorisotyö juuri voisi olla - kun se ei ole ihan niin tarkkaan vaikka lailla säädelty palvelu - että nuorisotyö olisikin se sateenvarjo, joka voisi kutsua ja vetää näitä monialaisia

verkostoja, juuri ikään kuin sen vapauden takia. Olemmeko mekin olleet toisaalta vähän pöljiä emmekä ole ottaneet sitä vapautta [nauraa 00:05:36] sellaisena hyvänä asiana, joka juuri voisi toimia tuollaisessa "case Dublin"? Me kutsuisimmekin ja "Hei, meillä on nyt tällainen asia". Sen sijaan, että me mietimme, miten vastaamme siihen huutoon, että nyt ne nuoret härväävät jossain jotain, ja rupeamme miettimään ja raapimaan päätä, että kuka jalkautuu mihinkin aikaan ja pitääkö meillä nyt olla pop-up-nuorisotila tässä nurkalla, että he tulevat tänne meidän luoksemme. Niin me lähtisimmekin toimimaan näin päin, että "Hei, nyt meillä on tällainen yhteisöasia", että "Mitä tehdään?"

Haastattelija 1 [00:06:15]: Minä haluaisin palauttaa myöskin tähän verkostotyöskentelyyn sitä samankaltaista ajatusta siitä passivoitumisesta.

Puhuja 1 [00:06:22]: Kyllä.

Haastattelija 1 [00:06:22]: Menemmekö me jotenkin niin helposti sen taakse, että tämä on tämä minun asiantuntijaroolini ja tällä meidän verkostollamme on tämä lakisääteinen tehtävä? Me teemme tämän, me emme tee mitään tavallaan sen yli tai enemmän, tai edes välttämättä semmoisesta ihmisen luontaisesta halusta tehdä sen nuoren hyvän elämän eteen asioita, koska voi helposti mennä nimenomaan sinne taakse ja passivoitua sinne. Toki mä ajattelen, että kun me siellä verkostoissa työskentelemme, meillä on erilaisia verkostoja, meillä on erilaisia rooleja ja meillä on erilaisia tulokulmia, jotka meitä ohjaavat. Sitten kuitenkin sieltä sellaisen asian ytimen löytäminen pohjautuu juuri tähän yhteisölliseen ajatukseen ja siihen haluan tehdä nimenomaan sitä hyvää työtä nuorten eteen. Sitten tavallaan, mitä Antti puhui myöskin siitä vapaaehtoisuudesta ja sen sellaisesta uudelleen tulemisesta – niin minä ajattelen, että siellä on taustalla se ihmisen sisäinen motivaatio, se että miksi minä tulen tekemään tätä vapaaehtoisuutta. Niin löytyykö meiltä työntekijöiltä sitä sellaista sisäistä motivaatiota, että minä haluan tehdä tätä työtä? Vai teenkö minä tätä jonkin ulkoisen seikan johdosta? Sitten tavallaan se rajaa sitä työskentelytapaa, tai siellä nyt voi olla monia muitakin syitä. Mutta millä tavalla me saisimme ne verkostot myöskin syttymään ja luomaan nimenomaan sitä sellaista yhteistä työskentelyä, joka ei olisi kivireki, vaan oikeasti... [päällekkäin puhumista 00:07:54]

Puhuja 1 [00:07:53]: Pakko.

Haastattelija 1 [00:07:55]: Pakkopulla.

Haastattelija 2 [00:07:56]: Kaksi-kolme kertaa vuodessa istutaan alas kaikki ja juodaan kahvia.

Haastattelija 2 [00:07:58]: Käydään ajankohtaiset asiat. [päällekkäin puhumista 00:08:00] Sitten taputellaan ja hyvin menee...

Puhuja 1 [00:08:00]: Kuulumiskierros. Oli kiva tavata!

Puhuja 2 [00:08:04]: Minulla on kaksi...

Puhuja 1 [00:08:01]: Tässä vaiheessa vuotta on kauhean kiva kysyä, mistä sytytään, kun minä lasken päiviä, koska kesäloma alkaa, kun alkaa olla ihan riittävän väsynyt ja ylipäättänsä [nauraa 00:08:13]. Minä olen samaa mieltä tuosta, että minä haluan uskoa siihen, että ihmisillä on vilpitiön halu toimia asiakkaidensa parhaaksi, ovat ne sitten oppilaita tai potilaita tai mitä, siinä kohtaavassa työssä. Minä haluan uskoa siihen. Mutta se mihin minä ehkä haluaisin haastaa, on se, että miten me annetaan ihmisille mahdollisuus loistaa siellä omassa työssänsä. Se ei ole ehkä yksin sitä verkostotyötä, vaan se on johtamista ja monenlaista rakennetta ja muuta. Taas palataan siihen luottamus kysymykseen, että uskommeko me siihen, että heillä on se osaaminen ja heillä on kyky ratkoa niitä asioita. Vai pitääkö minun esihenkilönä jättää oman pienen hikisen käteni jälki joka hiivantiiran asiaan ja kuvitella - edelleen palaan siihen - että tällainen yli viisikybäinen muikki tietää yhtään mistään mitään, tai saatika edes pienestä osasta? Se on minusta johtamiskysymys täällä, että annetaanko me ihmisille mahdollisuus loistaa.

Puhuja 2 [00:09:33]: Siis se on se, että kenellä on valta ja kenellä on vastuu niissä verkostoissa.

Puhuja 1 [00:09:38]: Näinpä.

Puhuja 2 [00:09:38]: Kokeeko sitä oikeastaan kukaan sillä lailla? Kaksi asiaa... Toinen tuohon Hetan kysymykseen ja kommenttiin viitaten, niin tässä on myöskin se puoli taas nuorisotyön näkökulmasta, että kun sitä vapaaehtoisuutta ruvetaan kasvattamaan, niin se aiheuttaa myöskin semmoisen reaktion - mikä on minusta ihan oikein - että "Ei kun me ollaan ammatillista nuorisotyötä, ja meillä pitää olla riittävä resurssi vastata niihin haasteisiin". Eli

siis se ammattimme puolustaminen siinä, että eihän me nyt voida lähteä kuntana tuottamaan palveluita sillä lailla, että me emme ota vastuuta itse tai että otetaan vapaaehtoistyötä korvaamaan sitä, mitä me emme itse pystytäkään tekemään. Ennemmin sen pitäisi olla palvelun hyppysissä ja sen pitäisi olla rahoitettua, ja me annamme vähän periksi, niin minä ymmärrän tavallaan senkin. Henkilökohtainen mielipiteeni on se, että kyllähän se vapaaehtoisuus on varmasti ja nimenomaan sen yhteisöajattelun kannalta, että mitä enemmän auetaan palveluina ja jaetaan, annetaan, tarjotaan vastuuta myöskin - olipa se perheet, vanhemmat, mitkä tahansa - eikä irroteta sitä nuorta yhteisöstä sitä varten, että se on nuorisotyössä mukana, niin sehän on positiivista.

Tuohon johtamiseen... Tällöinen reflektio Pirkanmaan kunnallisen nuorisotyön koordinaatiosta, että kyllä minä sanon, että nuorten ohjaus- ja palveluverkoston osalta, niin siellä, missä nuorisotyö on mandaatin ihan virallisesti tai epävirallisesti saanut siihen, että te johdatte tätä verkostoa, niin siellä se on toiminut paremmin tai siitä on saatu enemmän irti. Monessa paikassa... Kriittisiä tähän on, heittelee, paljon, mutta siis tosi hyvinhän... Tämä on nyt vähän sama kommentti kuin se, että tosi monella nuorella menee hyvin - mutta minä uskon myös tuohon, tai olen ihan samaa mieltä Anun kanssa siitä, että kyllähän joka ikinen ammattilainen haluaa tehdä työnsä hyvin. Ihan varmasti luotan siihen, että pyrkimys on siihen, että me teemme hyvää. Kyse on siitä, mikä on hyödyllistä verkostotyötä esimerkiksi niiden nuorten osalta. Tähänkin minä viittaan... Tai yksi ahaa, mikä tuli, niin oli siellä seminaarissa, kun Pirhan yksi päälliköistä piti esitelmänsä ja tuumasi verkostotyöstä, että "Hulluuden määritelmä verkostotyössä on se, että samat ihmiset kohtaavat kerrasta toiseen ja ottavat eri tuloksia". Se dynaamisuus siinä, että meillä on Nuopa, nuorten ohjaus- ja palveluverkosto, tai se dynaamisuus siinä, että meillä on samat ammattilaiset, jotka käyvät juttelemassa, keskustelemassa. Totta kai se voi tuottaa jotakin. Mutta minä ihan oikeasti ajattelin, että nuorten ohjaus- ja palveluverkostot voisivat - ja siellä käy vierailuvia tähtiä nykyään... Mutta helekatti, mikseivät ne voi olla Amerikan meiningillä tällöisiä open forum -keskusteluja, että tulee kuka haluaa, ketä nämä asiat kiinnostavat. Tai ainakin elementti pitää olla sitä se aukeaa sinne paikalliseen yhteisöön, se aukeaa muille ammattilaisille, ketä ikinä kiinnostaa ja kenellä on sanottavaa asiaan. Ja ei ehkä niinkään laajalle, mutta jos isoja pensseleitä käyttää. Pointti siitä, että kun tähän kuuluu... Jos minä ajattelen taas tätä Orivettä, niin siellä metsässä juoksee nuo nuoret. Tähän kuuluu ihan valtava määrä harrastusseuroja, tähän kuuluu valtava määrä kouluajan ulkopuolista aktiviteettia, kouluaktiviteettia... Vanhempia ja naapurin Markku, joka kiroilee niitä mopoilijoita tuossa, kun kävelykatu on vieressä.

Puhuja 1 [00:13:24]: Minä olen nähnyt sen.

Haastattelija 2 [00:13:23]: Kirjoittaa Facebookiin.

Puhuja 1 [00:13:26]: Joo, ja olen lukenut...

Puhuja 2 [00:13:27]: Kirjoittaa Facebookiin. Mutta siinä mielestäni tavallaan puuttuu se, että jos on varaa valittaa, niin on vastuu vaikuttaa. Eli sitten otetaan niistä porukkana huoli. Joku sitä johtaa ja joku saa siitä palkkaakin ja ammatillisesti sitä edistää. Tämä on ihan samaa keskustelua kuin näin tuoreena vanhempana itsekin pohtii paljon sitä, että mitä on... Sormi osoittaa aina itseänsä ja vanhemmuuttansa, että mitä tekee oikein tai mihin puuttua, ja kuuluuko minulle esimerkiksi naapurin lasten ojentaminen tai muu tällöinen. Mutta ajattelen, että niinhän ne yhteisöt toimivat. Ammatillinen rakenne vesittää sitä vähän, että me ottaisimme vastuuta yhteisöjen toimivuudesta, ihan ihmisinä.

Puhuja 1 [00:14:22]: Niin, ja olisi tärkeää myöskin... Minä ehkä kritisoin nuorisotyötä siinä, miten vähän me olemme tekemisissä niiden huoltajien kanssa, juuri ne vanhemmat. Jos minulta kysytään, kuka on vastuussa siitä, että nuoret ajavat mopolla, niin odota, ne äiti ja isi, jotka ovat todennäköisesti ostaneet sen mopon ja maksaneet bensat ja ajokortin - ja ai niin - ovat vastuussa siitä ipanasta, joka ajaa sillä mopolla. Miksi ihmeessä me irrotamme nuoret hirveän herkästi siitä omasta perheestänsä ja ajattelemme, että lapset ovat perheensä osallisia, mutta nuoret vähän vähemmän? Minusta tällöinen yhteisö huomioisi nimenomaan myöskin ne vanhemmat, että heilläkin saattaa olla joku sananen sanottavana näistä nuorten asioista.

Haastattelija 1 [00:15:14]: Niinpä.

Haastattelija 2 [00:15:15]: Voi että minä tykkäsin tuosta ajatuksesta, tuosta Irlannin esimerkistä, että voisiko ohjaus- ja palveluverkostotkin...

Puhuja 1 [00:15:19]: Joo, minäkin tykkäsin!

Haastattelija 2 [00:15:20]: Mutta itse asiassa Anulla oli, että Hyvinkäällä tehdään niitä vanhempien... Kerro se malli!

Puhuja 1 [00:15:26]: Ai, se Hyvinkään malli! No niin, toivottavasti Joensuun Mika kuuntelee, propsit sinne naapurikuntaan. No okei, minä asun siellä, se varmaan johtuu siitä, että siellä on asiat hyvin.

Haastattelija 2 [00:15:37]: Aivan. [nauravat 00:15:38]

Puhuja 1 [00:15:38]: Siellä on minusta koko kylä kasvattaa -meiningillä kerran vuodessa tällaisia iltoja, missä on sitten eri palvelut läsnä ja sinne tulee huoltajia. Kun minä ajattelen, mitä me tuolla... Oikeasti tunne on se kuin kaataisi tervaa päällensä ja höyheniä, kun yritetään järjestää jotain vanhempainiltoja, ja sitten sinne tulee Esko ja Pirkko ja sitten kaikki 17 ammattilaista. Minusta ne ovat välillä ihan jotenkin katastrofeja. Mutta sitten siellä Hyvinkäällä vanhemmat, niitä vaan tulee. He ovat kaupungintalon aulassa - viehättävä kaupungintalo, kannattaa käydä tutustumassa - ja se on ihan täynnä niitä vanhempia. Siellä on erilaisilla teemoilla ne illat. Sitten siellä on aina ne nuorten kanssa erilaisia palveluja tuottavat tahot, on ne sitten hyvinvointialueelta, tai siellä on aika usein myös poliisi paikalla. Sitten siellä vanhemmat voivat käydä keskustelua niiden eri palvelujen kanssa, ja on jotain luentotyyppistä ja muuta. Minusta se on ihan mielettömän hieno juttu. En tiedä, varmaan monissa muissakin kunnissa on, mutta nostan sen Hyvinkään mallin esille. Toki sitä on tehty pitkään, eli voi jo sanoa, että sillä on varmaan ne pitkät perinteet, että on jo melkein pä totuttu siihen, että kerran vuodessa on tällainen isompi.

Puhuja 2 [00:17:05]: Voiko sanoa, että uudistukset eivät ole vielä onnistuneet karistamaan hyvää perinnettä? [nauravat 00:17:12]

Puhuja 1 [00:17:13]: Ei ole vielä sillä tavalla.

Haastattelija 2 [00:17:15]: Järjestelmä ei ole onnistunut...

Puhuja 1 [00:17:16]: Joo. Ei ole menty prosessiin vielä tässä.

Puhuja 2 [00:17:22]: Ei, mutta siis... Tulee mieleen, että kouluhan siinä onnistuu ja niillä on tavat kommunikoida kaikkien kanssa, jotka siihen liittyvät. Niillä on Wilma-viestinnät ja muut tällaiset, parhaimmillaan...

Puhuja 1 [00:17:31]: Ei mennä siihenkään ihan kovin [syvälle joukolle? 00:17:35] .

Puhuja 2 [00:17:35]: No ei, mutta siis tarkoitan sitä, että edes ne vanhemmat kiinnittyvät jollakin tavalla siihen.

Puhuja 1 [00:17:41]: Niin, se on totta.

Puhuja 2 [00:17:42]: Koulu toimii, koulussa [?? 00:17:43] toimii. Oli se kiusaamista, mitä tahansa tämmöistä, että niihin on yritys tavallaan tuoda se suurempi yhteisö sisään, kuin pelkästään opettajat ja oppilaat. Minä mietin, minkä takia sitä ei voi - tai kukaan ei ole varmaan nuorisotyölle sanonut esimerkiksi, että tässäkin teemassa semmoinen on luvallista ja mahdollista. Sitten taas...

Puhuja 1 [00:18:03]: Voitko sanoa nyt?

Haastattelija 2 [00:18:06]: Se on luvallista ja mahdollista.

Puhuja 2 [00:18:09]: Kyllä. Näiden todistajien läsnäollessa annan teille luvan ottaa vastuuta siitä, [nauravat 00:18:13] että kutsutte kokoon isompaa yhteisöä ja nuoret pelastuvat. Joku toinenkin ajatus minulla pyöri päässä.

Puhuja 1 [00:18:23]: Onneksi minä katkaisin sen, kun muuten olisi tullut ihan hulluja ajatuksia.

Puhuja 2 [00:18:28]: Niin, sepä se. Mutta vielä tähän, että mitä se verkostotyö toisi ehkä kaikkienensa lisäksi, niin on myöskin semmoista... Tai mehän olemme puhuneet tästä nyt koko ajan, mutta semmoista vapautta tai valtaa tehdä asioita. Heta sanoj, että miksei sitä - että puuttuuko rohkeus, mutta kun eihän sitä myöskään ole mandatoitu millään tavalla. Se on se löyhä nuorisolaki, mikä sen määrittää, että tämmöinenkin verkosto kokoontuu. Mutta eihän siellä... Ja kyseenalaista, että kuka sitä johtaa ja näin. Mutta minä voisin saman tien kysyä, kuka tätä nuorisotyötä johtaa kaikkienensa. Esimerkiksi, että se menee...

Puhuja 1 [00:19:24]: Vastaus ei ole hallintosääntö vai mitä?

Puhuja 2 [00:19:28]: Niin. [nauravat 00:19:28]

Puhuja 1 [00:19:31]: Siellähän se lukee! Mutta ehkä sellainen, että mikä sitten olisi pahinta, mikä tapahtuu, jos nyt tästä voimaantuneena lähden, ja iloisen kapinan hengessä, mihin minun mielestäni nuorisoa pitäisi kannustaa enemmän, niin ottaisikin vallan omiin käsiinsä? Alkaisi tuusata jotain yhteisöllisempää ja avaisi sen puheen jo omassa kotikunnassa, että hitsi vieköön, voidaanko nyt oikeasti ottaa askel tästä purkista pihalle, katsoa ja kutsua niitä yhteisöjä ja kaikkia mukaan ja avata se palvelu niiden nuorten arvioitavaksi. Mikähän nyt olisi pahinta, mitä siitä seuraa? Odota, joku asia voisi kehittyä paremmaksi. Tai sitten ei tapahdu mitään...

Haastattelija 1 [00:20:24]: Tai siinä verkostoyhteistyöskentelyssä se, että kuka on se ihminen, joka sanoo, että sinä et voi oikeasti viedä sitä siihen tilanteeseen, että no hei, puhdistetaan pöytä, aloitetaan alusta, tehdään uudestaan, mietitään mitä voidaan tehdä toisin, mitä voidaan tehdä paremmin.

Puhuja 1 [00:20:40]: Vähän sillä tavalla me teimme Jäkessa, että kuopattiin se aikaisempi... Meillä oli Noppi-nimellä, nuorten ohjaus- ja palveluverkosto, koska en minä jaksanut sitä kivirekeä kiskoa, koska se ei hiivantiira toiminut.

Haastattelija 2 [00:20:50]: Niin, juuri näin.

Puhuja 1 [00:20:52]: No nyt meillä on osa kaksi tästä menossa. Minä en tiedä, mihin suuntaan se on menossa, herra tietää, ei kerro vielä, mutta jotenkin ajattelen, että tämmöisiä ajatuksia pitäisi nyt... Nyt on puoli vuotta kokeiltu tällä uudella mallilla. Jospa syksyllä vähän koettaisi irrotella ja sanoa, että nyt jotenkin eri tavoin, että onko aina pakko noudattaa niitä vanhoja prosesseja.

Haastattelija 2 [00:21:23]: Minä ajattelin, että tämä kuvaa meidän podcastin idealistisena. Vaikka me olemme nyt hirveästi kritisoinneet, mutta eikö me nyt tuotu vähän myös toivoa, että kokeilkaa vähän uudenlaista, kysykää, kyseenalaistakaa.

Puhuja 1 [00:21:38]: Mikä on pahinta, mitä voi tapahtua? Odota, joku kuolee, kuoliko, ei kuollut, no harm done. Rohkaistukaa, innostukaa!

Haastattelija 2 [00:21:45]: Niin, ja motivoitukaa, mutta se pitää löytää sen vision ja yhteisen työn kautta. Se Antinkin idea siitä, että se voisi olla sellainen ameebamainen se verkosto, että tietyt tyypit voisivat olla koko ajan samoja, tai siis toimialat, mutta voiko siellä myös olla paljon sellaista orgaanisempaa ja siihen aikaan kiinnittyvää verkostoa?

Puhuja 2 [00:22:07]: Niin, tai mikä sitä... Onko se se verkosto se itsenäinen syy, minkä takia kokoontutaan, vai onko se joku ilmiö, minkä ympärille verkosto kokoontuu aina kerrallaan, ja mietitään. Sitten sekini, että tätähän määrittää siis rahoitukset, tätä määrittää moni asia. Mutta kyllähän pitkäjänteinen, yhteisöllinen työ ammatillisessa ympäristössä on myöskin tosi monivuotista suuntaa, mitä kohti kävellään. Sekin on aika haastettava meidän todellisuudessamme ainakin, että pystytään... Kun sanoin sitä, että visioita pidempään tulevaisuuteen tai muuta tehdään, niin se on haastavaa saada a) siihen mahdollisuus resurssien puolesta, mutta b) sitten kiinnittää ja kiinnittyä yhteisönä semmoisiin... Se on varmasti monimutkainen asia.

Haastattelija 1 [00:23:19]: Sitten niitä visioita kohti kun mennään, niin myöskin semmoinen valmius tarkastella aina hetkittäin sitä, onko menty siihen suuntaan, ollaanko edelleen oikealla suunnalla. Pitääkö tehdä joku kurssin muutos ja mitä tässä hetkessä vaaditaan? Sitten se mahdollisuus siihen prosessiin myös siellä välivaiheessa, että ei taas mennä ihan vaan laput silmillä sitä lopputulosta kohti, ja että kun näin on sovittu, niin tällä tavalla sitten mennään sinne saakka.

Puhuja 2 [00:23:51]: Kyllä.

Haastattelija 1 [00:23:52]: Hei! Taidamme olla siinä vaiheessa tätä podcast-jaksoa, että minä kiitän meidän vieraitamme. Kiitos Anu, kiitos Antti!

Puhuja 1 [00:24:00]: Kiitos.

Puhuja 2 [00:24:01]: Kiitoksia.

Haastattelija 1 [00:24:02]: Kiitos meidän kuuntelijoillemme. Me palaamme Ysipykälä tosielämän testissä -podcastin pariin taas ensi syksynä. Seuraava jakso ilmestyy syyskuussa aiheenaan monialaisten ohjaus- ja palveluverkostojen tiedottaminen, tiedonkulku ja tunnettuus. Teaseriksi vielä syksyn podcast-aiheista, tulossa on muun muassa podcast-jakso tiedolla johtamisesta ja tiedon hyödyntämisestä, ja myöskin jakso verkostotyöskentelyn johtamisesta ja arvioinnista. Me otamme edelleenkin tosi mielellämme vastaan palautetta ja sisältöehdotuksia, ja niitähän voi jättää osoitteessa www.kuntaliitto.fi/ysipykala. Nyt me toivotamme oikein hyvää kesää itse kullekin. Nauttikaa kesäajasta. Kiitos, moi moi!

Puhuja 1 [00:24:50]: Hyvää kesää, heippa!

Haastattelija 1 [00:24:52]: Hyvää kesää. Heipparallaa!

[äänite päättyy]